

15. nedelja med letom

Pirniče, 16. julija 2017

»Kakšna zemlja smo?«

Dragi bratje in sestre, dragi prijatelji!

Čas žetve je. In kakor je Jezus znal ljudi nagovoriti s povsem konkretnimi, življenjskimi primeri, prilikami, nam tudi Cerkev, ravno zdaj - v času žetve - v razmislek ponuja Jezusovo priliko o sejalcu, semenu in zemlji.

Čeprav dandanes sodobni mestni človek, sploh otrok, o kmetijstvu ne ve veliko, mu prilika o sejalcu vendarle ne more biti nerazumljiva.

Sejalec seje seme, upajoč, da bo bogato rodilo. A seme ne pade vedno v plodno zemljo: Le tisti del semena, ki pade na plodna tla, vzkali, zraste in obrodi sad, vse ostalo seme pa propade v različnih stopnjah razvoja: Del semena pozobajo ptice, drugi del propade, ker bilke v plitvi zemlji niso razvile korenin, tretji del zadušita trnje in osat.

Ko so učenci povprašali Jezusa o pomenu te prilike jim je razložil, da je seme Božja beseda, ki jo nebeški Učenik - Jezus sam - seje med ljudi. Semena, Božje besede, so bili v enaki meri in enaki obliki deležni vsi, ki so ga poslušali, pa vendar je to v različnih okoliščinah zelo različno obrodilo.

Če nekdo Božje besede ne sprejme in je niti ni pripravljen poslušati, potem se ga ta ne dotakne, kaj šele, da bi v njem povzročila kakšno spremembo. To so ljudje, ki ob omembi Boga, Kristusa ali Cerkve zgolj zamahnejo z roko, se posmihajo in norčujejo iz tistih, ki verujejo, ne da bi sploh prisluhnili ali se vprašali, kakšna je vsebina vere. Ptice, ki zobajo seme Božje besede so torej predsodki. Kdo izmed nas ne pozna takih ljudi: imajo se za svobodnjake, v resnici pa so sužnji predsodkov.

Nerodovitna je Božja beseda tudi v primeru, ko jo človek sicer z veseljem sprejme, vendar se ji izneveri, ko ta od njega pričakuje določeno žrtev. Tu gre navadno za pritiske od zunaj. Ob tem se mi misli vračajo na film o nadškofu Antonu Vovku, ki smo si ga v dvorani pod (Marijino) cerkvijo ogledali minulo soboto. Koliko preganjanj, poskusov atentata, nočnih zaslišanj in ustrahovanj je uprizorila oblast, da bi nadškofa zlomila v njegovi zvestobi Cerkvi in izsilila ustanovitev nacionalne Cerkve, s katero bi lahko po mili volji manipulirala. Pa se ni zlomil. In ravno zaradi njegove zvestobe in vztrajnosti je vztrajal še marsikdo drug. Po drugi strani spet, je marsikdo podlegel in zavoljo materialnih ugodnosti, dobre službe in ljubega miru zatajil dediščino, ki jo je prejel od svojih staršev - dragocen zaklad vere. Le Bog ve, kako bi se v podobnih razmerah obnašali mi.

Nerodovitno je Božje delovanje tudi tedaj, če se nekdo preveč preda posvetnim skrbem in zapeljivostim tega sveta. Tu ne govorimo več o pritiskih od zunaj, ki povzročijo zatajitev krščanskih vrednot, pač pa o najrazličnejših skušnjavah, ki jih v srce polaga nasprotnik Boga. Kolikor že so te skušnjave lahko različne imajo vendarle neko skupno značilnost: iz človeka, ki ga napadejo, skušajo izpodriniti misel na Boga. Vse je pomembnejše od vere: materialno bogastvo, ugleden položaj v družbi, napredovanje na delavnem mestu... Sadovi duha, kot so: pristno veselje, zvestoba in mir srca pa v valuti tega sveta nimajo nobene cene.

Kaj pa dobra zemlja? Dobra zemlja so ljudje, ki jim ni vseeno za to kar jih Kristus uči. Ljudje, ki Božjo besedo vzamejo zares, in se trudijo po njej živeti. Ljudje, ki so spoznali, da pravo kakovost življenju ne dajejo bogastvo ali slava ali oblast, pač pa to, koliko v svojem življenju po zgledu Jezusa Kristusa storiš dobrega, koliko se trudiš spoznavati in uresničevati Božjo voljo.

Bog nam daj, da bi bili tudi mi dobra zemlja. Zemlja, katere pšenica bo bogato obrodila sadove za večnost. Amen.